

ה"ט 7155/01 - אור דוד, עו"ד, ליטל דוד נגד אלון קלדרון, נאוה קלדרון

בית משפט השלום בחיפה

ה"ט 17-01-17 דוד ואח' נ' קלדרון ואח'	בפני כבוד השופט אייל דורון
1. אור דוד, עו"ד	המבקשים
2. ליטל דוד	נגד
1. אלון קלדרון	המשיבים
2. נאוה קלדרון ע"י ב"כ עו"ד מ' עידן	

החלטה

עינתי בתגובה המשיבים מיום 20.7.17 לבקשת המבקשים מיום 9.7.17, להערכת תוקפו של הצו למניעת הטרדה מאימת שניית כלפי המשיב 1 בדין שהתקיים ביום 10.7.17, ולהזיב המשיב 1 בהפקחת ערובה.

domini כי התבבלו היוצרות אצל המשיבים, ובמספר רב של רבדים.

ראשית, בנוגע לסוגיות "צוגם של המבקשים. העובדה כי בהליך משפטי אחר שננקט נאלצו המבקשים ליטול "צוג", אין משמעותה כי הם מיוצגים בידי אותו משרד עורכי דין גם כן. שההבקשה הוגשה ע"י המבקשים עצמם ולא באמצעות משרד עו"ד זה או אחר, מוטב היה להימנע מעריכת כתורת התגובה באופן בו נערכה.

שנית, בנוגע להרחבת הירעה הרבה מעבר לנדרש. עסקינו בבקשת להערכת תוקף צו מניעת הטרדה מאימת. המחלוקת הקנייניות /או הכספיות בין הצדדים אינן רלבנטית למחלוקת כאן במישרין, אלא רק לשם הבנת מערכת היחסים בין הצדדים באופן כללי, ולשם עמידה על אופן התנהלותם זה ביחס זהה. הבקשת להערכת תוקף הצו היא מוקדמת ואוחזת שני עמודים. הגשת תגובה האוחזת (יחד עם נספחיה) 150 עמודים, אינה במקומה, לשון המעתה. יתרה מכך, ככל שהמשיבים התקוונו להיבנות מהלים וחוותות שניתנו ע"י כב' המפקחת, אצין כי ספק רב בעניין אם אלה אכן מסויימות להם. כך, למשל, העובדה כי רק בעקבות החלטה הניתנת ביום 27.3.17 ומחייבת את המשיבים לעשות כן, לאחר שהמבקשים נאלצים לנתקוט בהליך משפטי לצורך כך, מואילים בטובם המשיבים לפנות את חפציהם ממחסן שהפרק להיות קניינם של המבקשים הרבה מעלה משנה קודם לכך, אינה מלמדת בהכרח על כך שדרך הילוכם של המשיבים היא בתום לב ובדרכ מקובלת. האם יש צורך בנסיבות הליך ובערךאה שיפוטית על מנת שת Amar משפט מובן מalias כדוגמת: "אחר והבעלות של התובעים (המבקשים כאן) על המחסן שבבעלותם, ..., אינה בחלוקת, ניתן בזאת צו המחייב את הנتابעים (המשיבים כאן) לפנות את המחסן לאלאר מכל חוץ ..."?

שלישית, בנוגע לבקשתם של המשיבים למתן צוים כנגד צדי ג', לשם קבלת מסמכים. התיק בסטטוס סגור. ההליך נשוא התיק התקיים והסתיים לפני חצי שנה. אולם גם בעת שהenthal ההליך, הוא לא היווה אכשינה רואה למתן צוים מסווג זה. המשיבים רשאים להגיש עתירה מנהלית כנגד כל גורם שהם סבורים כי עומדת להם הזכות לעתור כנגדו, ובכלל לנ��וט בכל הליך כפי שמצוין לנכו.

רביעית, בנוגע לנסיונם של המשיבים לטעון - יותר מפעם אחת - כי בית משפט זה הсужден כביכול ליתן צו המורה לבקשת 1 להחול מלහטריד את המשיבים. הטענה גובלת בהוצאה דברים מהקשרם ולכן מן הראו' להעמיד הדברים על דיקום. בדיון הראשון שהתקיים ביום 3.7.17, במעטם צד אחד בלבד, הצעתו לבקשת 1 אפשרות שנייתן צו הדדי, כפי שלעתים מוצע לבקשתם בהליך זה, דבר שמקטין את ההסתברות לקיומו של דיון נוסף. לעומת זאת, לאחר הדיון שהתקיים ביום 10.1.17, כלל לא הצעתו צו הדדי, הגם שהדבר מקובל לא אחת בהליכים מסווג זה. לאחר שהתרשםה באופן בלתי אמצעי מהבקשת 1 מחד גיסא, ולעומת זאת מהתנהלותו ומשפט גופו הכוונתי של המשיב 1 מайдך גיסא, לא סברתי כי יש מקום להציג הצעה מעין זו.

חמישית, בנוגע לבקשתם של המשיבים ל"עון חוזר" בהחלטות שניתנו ע"י בית משפט זה. יש קושי של ממש בטיעון מסווג זה. גם אם הייתה קיימת פרוצדורה מעין זו בהקשר הרלבנטי לעניינו, ניתן היה לצפות לנקייטה בה זמן קצר לאחר מתן ההחלטה, לפני חצי שנה, תוך הפניה תשומת הלב לנמען שכivable נעלם מעיניו של בית משפט זה, וכו'ב. לכל המאוחר ניתן היה לצפות לבקשתה מסווג זה לאחר שה המשיבים פנו להיוועץ בעו"ד. ברם, מנספחי התגובה עולה כי בא כוחם מייצגם מזה חדשניים רבים בהליכים הנוספים, ובכל זאת לא סביר כי יש צורך בכך. על כן, גם אם מתעלמים מכך שהטיעון כיום יכול טענות עובדות שלא נתנו בשעתו ע"י המשיבים, די בעיתוי בו מתבקשת הבקשת ל"עון חוזר" - לאחר שההחלטה נשוא הבקשתה כבר אמורה הייתה לפוקע למשה - כדי לדחותה.

ששית, בנוגע לבקשתם הנגדית של המשיבים למתן צו מניעת הטרדה מיימת כנגד המבקשת 1. קשה שלא להבחין בעיתוי התמורה של בקשה המשיבים - רק בمعנה לבקשת המשיבים להארכת מועד - דבר המאייר את בקשה המשיבים כבר על פני הדברים באור של בקשה המתבקשת מטעמים טקטיים. למרות זאת, נתתי דעתך לבקשת המשיבים לגוף העניין. אפס, כי לא מצאתי בה טיעון ממשי וuneiיני. הבקשת כלילת וסתומה. בנסיבות העניין, אני קובע כי מתקיימות נסיבות חריגות כהורותא סעיף 7(ה) סייפה לחוק מניעת הטרדה מיימת, התשס"ב-2001, ודוחה את בקשה המשיבים על הסף מבלי לקבוע דיון בנוגע אליה. מועלה על הכתב כי הטעם לדבר הוא, בפשטות, כי פרט לטענה עצומה בדבר נקייטת "הטרדה" מצד המבקשת 1 כלפי המשיבים, לא מצאתי בבקשת פירוט של טענות עובדות קונקרטיות, שיש לקבוע דיון כדי לבחון אותן, לקבוע אם אמנים התקיימו כנטען, ואם כן - האם הדבר עולה כדי הטרדה כמשמעותה בחוק האמור. בהעדר טיעון, אין צורך בדיון. בקשה המשיבים נדחתה.

לבסוף, זה למשה העיקר - בתגובהם הארוכנית של המשיבים אין כל התייחסות לטענות העובדות פשוטות והמוקדמות שנטענו בבקשת המשיבים. טענות אלה ((בעיקר המפורטים בסעיף 4) הן המצויות בלב העניין. העדר התייחסות אליהן, כמווהו כהודה בהן).

לא זו אף זו; אפילו הייתה נכללת בתגובה התייחסות כלשהי לטענות, לא היתה לה נפקות של ממש, בהעדר תצהיר לתמיכה בתגובהה. בסיום התגובה הארכאה, הרצופה טענות עובדות, ציינו המשיבים כי לתגובהם לא צורף תצהיר,

מלבד התצהיר שהוגש בתגובה לבקשת המבוקשים למתן צו מנעה בפני כב' המפקחת, "היות והוא נשענת על מסמכי התביעה המצורים והמסמכים המוצעים בתיק בית המשפט". דא עקא, התגובה כוללת טענות עובדיות לרוב שאין מעוגנות במסמכים. תצהיר המשיב 1 במענה לבקשת המבוקשים לצו מנעה (עמ' 103 מתוך 150 בתגובה) לאקווי, עוסק בהצמדות ואינו רלבנטי לטענות המבוקשים בהליך שבפניי.

לאור טענות המבוקשים שלא נסתרו (למעשה גם לא הוכחשו), ואשר אף עלות בקינה אחד עם התרשםותי בדיון בפניי, הרוי שדין הבקשה להתקבל.

אני מורה על הארכת תוקף הצו למניעת הטרדה מאימת שנייתן ביום 10.1.17 נגד המשיב 1, עד ליום 18.10.1, כך שתוקפו הכלול יעמוד על שנה.

אני מחיב את המשיב 1 להפקיד בкопfat בית המשפט סך של 1,000 ₪ עד ליום 17.7.31, וכן סך נוסף של 1,000 ₪ עד ליום 17.8.6 (בסך הכל 2,000 ₪), וסכום זה יהווה ערכובה לקיום הצו ולהתנהגות טובה, בהתאם להוראת סעיף 5(ד) לחוק מניעת הטרדה מאימת, התשס"ב-2001.

תוגש ע"י המבוקשים בקשה לחייבת הערכובה בטענה כי הצו הופר, יקבע דין, וככל שיוכח בפניי בראיות במידה מספקת, כי המשיב 1 אכן הפר את הצו - תחולט הערכובה לידי המבוקשים.

יפקע הצו מבלי שחולטה הערכובה - תוחזר לידי המשיב 1.

המציאות תמציא ההחלטה לצדים גם בדוואר רשום, ותביא התקיק לעינוי ביום 17.8.2.8.1.7.

ניתנה היום, כ"ט תמוז תשע"ז, 23 ביולי 2017, בהעדר הצדדים.